

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobkyně

Regionální rada regionu soudržnosti Střední Čechy,
IČO: 75082314
se sídlem Karlovo náměstí 313/8, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému

Ministerstvo financí,
Se sídlem Letenská 525/15, Praha 1

za účasti

**Oblastní nemocnice Kolín, a.s.,
nemocnice Středočeského kraje,** IČO: 27256391,
se sídlem Žižkova 146, 280 02 Kolín 3,
zastoupené JUDr. Janem Brodcem, LL.M., Ph.D.,
advokátem se sídlem Rubešova 162/8, 120 00, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2019, č. j. MF-17281/2019/1203-28

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2019, č. j. MF-17281/2019/1203-28, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 4.000,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

III. Zúčastněná osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Shora označeným rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo zaplatit Oblastní nemocnici Kolín, a.s., nemocnice Středočeského kraje, (dále jen „příjemce“) část dotace ve výši 71.647.249,08 Kč včetně úroku z prodlení z této částky ve výši 7,05% ročně od 14. 5. 2013 do zaplacení.
2. Žalobkyně je řídicím orgánem Regionálního operačního programu pro region soudržnosti Střední Čechy (dále jen „ROP SC“), který je určen pro čerpání finančních prostředků z fondů Evropské Unie.
3. Žalovaný je věcně a místně příslušným orgánem ve smyslu § 10b odst. 1 písm. b) zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve sporech z právních poměrů při poskytování dotace.
4. Žalobkyně jakožto poskytovatel dotace uzavřela dne 28. 5. 2010 s osobou zúčastněnou na řízení jakožto příjemcem dotace Smlouvu o poskytnutí dotace č. S/0018/RRSC/2010 ve výši 277.720.102,71 Kč za účelem realizace projektu s názvem „Rekonstrukce a modernizace objektu SO 04 – Pavilon N – v Oblastní nemocnici Kolín a.s., nemocnice Středočeského kraje“.
5. Příjemce předložil dne 27. 3. 2013 žalobkyni závěrečnou monitorovací zprávu a zjednodušenou žádost o proplacení poslední části dotace ve výši 71.647.249,08 Kč (dále též jen „zbývající dotace“).
6. Žalobkyně pozastavila poskytnutí zbývající dotace z důvodu zahájení trestního stíhání bývalého hejtmana Středočeského kraje a dalších osob v souvislosti se zadávacími řízeními na dodavatele zdravotnické technologie pro objekt SO 04 – Pavilon N – Oblastní nemocnice Kolín.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

7. Ve své žalobě žalobkyně poté, co zrekapitulovala události žalobě předcházející, namítla nezákonnost a nesprávnost napadeného rozhodnutí a to z důvodu, že žalovaný nevzal v potaz probíhající trestní řízení, jehož výsledek je určující pro vyřešení předběžné otázky v řízení o sporu z veřejnoprávní smlouvy, zda byl nebo nebyl spáchán trestný čin v souvislosti se zakázkou na realizaci Projektu „Rekonstrukce a modernizace objektu SO 04 – Pavilon N – v Oblastní nemocnici Kolín, a.s. nemocnice Středočeského kraje“ (dále jen „Veřejná zakázka“), když spáchání trestného činu v souvislosti s uvedenou zakázkou bylo překážkou pro vyplacení zbývající části dotace ve výši 71.647.249,08 Kč.
8. Žalobkyně dále namítla nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatečné odůvodnění nevypovídající se s námitkami žalobkyně a jeho návrhem na přerušení řízení. Žalovaný pouze konstatoval, že se neztotožňuje s návrhem žalobkyně, že v záležitosti týkající se zakázky na zdravotnické vybavení v Oblastní nemocnici Kolín, a.s., bude v probíhajícím soudním řízení rozhodováno, zda obviněná HOSPIMED spol. s r.o. spáchala zločin, a to

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

navzdory tomu, že žalobkyně předložila důkazy k prokázání toho, že trestní stíhání s předmětnou zakázkou souvisí (zejména sdělení Krajského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2019, č.j. 4 T 42/2016).

9. Žalobkyně dále spatřuje nezákonnost rozhodnutí žalované v tom, že je vnitřně rozporné a v tom, že žalovaný věc nesprávně právně posoudil. Žalovaný totiž nejprve řízení přerušil dle ust. § 64 odst. 1 s.ř. po dobu do rozhodnutí Krajského soudu v Praze resp. Vrchního soudu v Praze vedené pod sp. zn. 6 To 64/2018, o předběžné otázce, zda byl spáchán trestný čin s odůvodněním, že vyřešení otázky, zda byl spáchán trestný čin – zločin při zadávacím řízení, bude mít vliv na rozhodování ve sporu z veřejnoprávní smlouvy. Tím potvrdil, že posouzení otázky, zda došlo či nedošlo ke spáchání trestného činu, je určující pro to, zda je žalobkyně povinna vyplatit zbývající část dotace. Žalovaný měl tedy postupovat stejným způsobem v okamžiku, kdy se dozvěděl o trestním řízení vedeném pod sp.zn. 4 T 42/2016.
10. V této věci byl dne 31. 1. 2020 vyhlášen rozsudek, kterým byli pan D. Rath a další uznáni vinnými mimo jiné ze spáchání trestného činu v souvislosti se zmanipulováním Veřejné zakázky a rovněž byla odsouzena společnost HOSPI MED spol. s r.o., která byla vítězným uchazečem zakázky na rekonstrukci a modernizaci objektu SO 04 – PAVILON N – v Oblastní nemocnici Kolín, co do technologické části projektu. Bez ohledu na konečný výsledek tohoto trestního řízení však už samotný fakt, že řízení probíhá, je důvodem pro přerušování řízení o sporu z veřejnoprávní smlouvy.
11. Povinnost žalobkyně pozastavit výplatu zbývající části dotace vyplývá z metodických předpisů (provádějících předpisy EU) a Smlouvy o poskytnutí dotace. Žalobkyně pozastavila výplatu zbývající části dotace z důvodu tzv. nesrovnalosti ve smyslu příslušných ustanovení Nařízení rady (ES) č. 1083/2006 a metodického předpisu provádějícího toto nařízení. Vzhledem k tomu, že tato nesrovnalost nadále trvá, porušil žalovaný svým rozhodnutím, kterým uložil žalobkyni povinnost doplatit zbývající část dotace rovněž aktuální a platné Nařízení EP a Rady EU č. 1303/2013.
12. V neposlední řadě spatřuje žalobkyně nezákonnost rozhodnutí v tom, že uložil žalobkyni povinnost vyplatit zbývající část dotace v situaci, kdy existuje důvodné podezření ze spáchání trestného činu s dopadem na finanční prostředky EU, přičemž vyplacení zbývající části dotace je v přímém rozporu s povinností žalobkyně předcházet nesrovnalostem, stanovenou v čl. 122 odst. 2 Nařízení EP a Rady EU č. 1303/2013.
13. Žalobkyně dále v řízení namítala, že žalovaný nesprávně a nezákonně uložil žalobkyni rovněž povinnost zaplatit úrok z prodlení ze 71.647.249,08 Kč a to od 14. 5. 2013 do zaplacení, ačkoli žalobkyně se nemohla dostat do prodlení s vyplacením zbývající částky, když nebyla oprávněná zbývající část dotace vůbec vyplatit. Pokud by měla zúčastněná osoba vůbec nějaký nárok na zaplacení úroku z prodlení, což je sporné, mohla se žalobkyně dostat do prodlení nejdříve den následující po marném uplynutí lhůty pro doplacení zbývající části dotace stanovené v pravomocném rozhodnutí žalovaného v řízení o sporu z veřejnoprávní smlouvy. Žalobkyně byla k pozastavení povinna a nemohla ovlivnit délku přerušování řízení, navíc úrok z prodlení by musela hradit z veřejných prostředků a v důsledku toho by vznikla újma státnímu rozpočtu.
14. Vyplacení úroku z prodlení příjemci v neoprávněné výši (neboť žalobkyně má za to, že počátek prodlení stanovil žalovaný ve svém rozhodnutí nesprávně) by znamenalo ze strany žalobkyně porušení zásad nakládání s veřejnými prostředky daných zákonem č. 320/2001

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů (dále jen „zákon“), a to konkrétně zásad 3E, definovaných tímto zákonem, tedy zásady hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti [§ 2 písm. m)- o) zákona]. Žalobkyně jakožto poskytovatel dotace z prostředků EU podléhá finanční kontrole ve smyslu příslušných ustanovení ZKF (zejména § 3 zákona) a je tedy striktně vázán zásadami v tomto zákoně uvedenými. Jejich porušení představuje porušení rozpočtové kázně ve smyslu zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění pozdějších předpisů.

15. Žalobkyně má za to, že rozhodnutí žalovaného o povinnosti žalobkyně zaplatit příjemci úrok z prodlení od 14. 5. 2013 je nezákonné, jelikož žalobkyně byla povinna pozastavit výplatu zbývajících částí dotace, a nemohla se tak dostat do prodlení. Žalobkyně nakládá s veřejnými prostředky a je povinna postupovat s péčí řádného hospodáře. Vzhledem k tomu, že by žalobkyně byla nucena hradit úrok z prodlení z veřejných zdrojů, vznikla by tím nevratná újma územnímu rozpočtu.
16. To, že žalobkyně byla oprávněna k pozastavení platby dotace, žalovaný akceptoval, jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí, kterým byl zamítnut rozklad osoby zúčastněné na řízení, ve kterém se uvádí: *„Podezření, že byl porušen zákon, kterým se měl příjemce dotace při realizaci projektu financovaného z poskytnuté dotace řídit, je důvodem pro pozastavení části dotace, a to až do rozhodnutí soudu ve věci“*. Žalovaný se však s touto argumentací žalobkyně nijak nevypořádal a uložil žalobkyni zaplatit vedle jistiny i úrok z prodlení.
17. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že přerušení řízení podle ust. § 64 odst. 1 s.ř. závisí na úvaze správního orgánu, pouze jemu přísluší rozhodnout, zda existují skutečnosti, které tento postup odůvodňují, a že tak učiní. Žalovanému je známo, že existence probíhajícího trestního řízení, ve kterém se řeší předběžná otázka, může být takovou skutečností pro přerušení řízení, a to především s ohledem na skutečnost, že rozhodování o tom, že se stal trestný čin a o vině přísluší pouze soudu a správní orgán si úvahu o takové otázce nemůže učinit viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 20104, č.j. 3 As 16/2004-73. Nicméně s ohledem na skutečnost, že v dané věci již byl vynesena pravomocný rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 To 64/2018, kterým byli všichni obžalovaní zproštěni obžaloby, a to především z důvodu nepoužitelnosti odposlechů, mělo ministerstvo za to, že je o předběžné otázce již rozhodnuto, a to především s ohledem na zásadu ne bis in idem. Tento názor potvrdilo i usnesení Krajského soudu v Praze č.j. 4 T 42/2016-20765, které uvádí, že vychází ve značné míře z poznatků a důkazů získaných ve věci již pravomocně vyřešené Vrchním soudem. Z tohoto důvodu měl žalovaný za to, že jakékoliv další rozhodnutí trestního soudu v této věci již nemůže do rozhodnutí žalovaného zasáhnout.
18. Žalovanému je rovněž znám rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2020, č.j. 4 T 42/2016, nicméně má za to, že tento výrok soudu nezpůsobuje nezákonnost jeho postupu ve věci. Žalovaný je však dále toho názoru, že právě vyhlášení tohoto nepravomocného rozsudku je schopné mít na správnost napadeného rozhodnutí vliv, a proto považuje za klíčové, aby tuto otázku posoudil soud.
19. Žalovaný stanovil počátek běhu úroku z prodlení v souladu s čl. IV odst. 5 Smlouvy o poskytnutí dotace, jelikož žádná z tam uvedených podmínek nenastala. Argumentace žalobkyně ohledně vázanosti právními předpisy, příkazující mu za určitých podmínek dotaci příjemci neproplatit, dle žalovaného neobstojí, jelikož písm. e) tohoto ustanovení,

který s takovou okolností počítá, stanovuje podmínku písemného vyrozumění příjemce dotace, což žalobkyně neučinila.

20. Žalobkyně na toto vyjádření žalovaného reagovala vyjádřením ze dne 6. 4. 2020, ve kterém vyjádřila s odkazem na svou žalobu nesouhlas s vyjádřením žalovaného.
21. Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření ze dne 21. 9. 2021 uvedla, že je osobou soukromého práva – akciovou společností, jejímž jediným akcionářem je Středočeský kraj. Základním předmětem její činnosti je poskytování zdravotní péče.
22. Dne 20. 11. 2009 přijal Výbor Regionální rady usnesení č. 02-13/2009/VRRSČ, jímž byl schválen seznam projektů k financování z ROP SČ v oblasti podpory 3.2 Rozvoj měst – oblast zdravotnictví, mezi něž byl zařazen též projekt Navrhovatele „Rekonstrukce a modernizace objektu SO 04 - pavilon N - v Oblastní nemocnici Kolín, a.s., nem. SČK“ (dále jen „Projekt“). Na základě tohoto usnesení Výboru Regionální rady byla mezi Regionální radou coby poskytovatelem a osobou zúčastněnou na řízení coby příjemcem uzavřena dne 28. 5. 2010 smlouva o poskytnutí dotace na realizaci Projektu, ve znění pozdějších dodatků (dále jen „Smlouva“).
23. Příjemce postupoval v souladu se Smlouvou a předložil dne 27. 3. 2013 Regionální radě závěrečnou monitorovací zprávu a zjednodušenou žádost o platbu, jíž doložil příslušnými doklady, avšak na základě této žádosti mu nebylo ze strany Regionální rady nic plněno, ačkoli Regionální rada byla podle čl. IV odst. 5 Smlouvy povinna platbu provést do 30 pracovních dnů ode dne obdržení zjednodušené žádosti o platbu a monitorovací zprávy. Regionální rada v uvedené lhůtě neučinila vůči Příjemci ani žádný jiný úkon, jímž by byl běh uvedené lhůty pozastaven, a tato lhůta tak marně uplynula dne 14. 5. 2013. Od tohoto dne se Regionální rada dostala vůči Příjemci do prodlení s proplacením části dotace ve výši 71.647.249,08 Kč, k němuž byla na základě Smlouvy povinna.
24. Příjemci nezbylo než se vyplacení dotace domáhat ve sporném řízení správním, ve kterém bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí.
25. Osoba zúčastněná na řízení dále připomněla meze soudního přezkumu správního rozhodnutí. Tyto meze v zásadě stanovila sama žalobkyně, a to ve formě žalobních bodů, které žaloba musí obsahovat, a které není po lhůtě k podání žaloby možné nijak rozšiřovat. Smyslem a účelem vymezení žalobních bodů je určit, jaké skutkové a právní otázky má soud posuzovat z hlediska žalobkyní tvrzené nezákonnosti správního rozhodnutí. Soud přitom toto vymezení nemůže překročit (s výjimkou skutečností, které zkoumá ex officio). Soud tedy nemůže spekulativně domýšlet další argumenty či hledat skutečnosti, které by např. žalobu podporovaly (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, sp. zn. 4 As 3/2008).
26. Co se týče prvního žalobního bodu, v rámci kterého žalobkyně uvádí, že se žalovaný dopustil nezákonnosti, pokud řízení nepřerušil s ohledem na trestní řízení vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 4 T 42/2016, osoba zúčastněná uvádí, že přerušení řízení dle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu je přerušení fakultativní, které je tedy na zvážení správního orgánu. Jedná se přitom o úkon, kterým se pouze upravuje vedení řízení. Pokud se správní orgán rozhodl řízení nepřerušit, což mu zákon umožňuje, nemůže se jednat ani o vadu řízení, tím méně potom o vadu rozhodnutí.
27. Dále uvedla, že měla od počátku vedení správního řízení za to, že příslušné trestní kauzy nemohou mít na předmět sporného řízení správního, které se týká projektu, žádný vliv.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Nikdy nebylo učiněno zřejmým, jaký mají mít závěry trestního řízení vliv na splnění podmínek pro vyplacení dotace. Splnění těchto podmínek Regionální rada zevrubně kontrolovala a nekonstatovala žádné pochybení. Trestný čin měl, stručně řečeno, spočívat v poskytnutí úplatku za ovlivnění zadávacího řízení na Veřejnou zakázku ve prospěch spol. HOSPIMED. Nikdy však nebylo řečeno – a není to ani předmětem žádného trestního řízení, jak konkrétně mělo k ovlivnění Veřejné zakázky dojít – zda např. nastavením kvalifikačních podmínek – avšak ty nebyly nikdy ze strany Regionální rady či např. Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže shledány závadnými (nezákonnými, diskriminačními apod.).

28. Osoba zúčastněná na řízení respektuje, že správní orgán přerušil správní řízení v souvislosti s prvním trestním řízením, přestože s tímto postupem od počátku nesouhlasila a brojila proti němu. Vrchní soud v Praze však rozsudkem ze dne 26. 6. 2019, sp. zn. 6 To 64/2018, v rámci prvního trestního řízení v souvislosti s Veřejnou zakázkou pravomocně zprostil obžalované obžaloby.
29. Je tedy zřejmé, že tatáž otázka nemůže být projednávána ve druhém trestním řízení, jelikož by to bylo v rozporu se základními zásadami trestního práva jako je jednota skutku, res iudicata a ne bis in idem. Je zřejmé, že toto jednání nemůže být předmětem jiného trestního řízení, aniž by nebyly porušeny základní právní principy. Pokud tedy správní orgán vycházel z existence pravomocného zprošťujícího rozsudku, nelze mu v tomto ohledu naprosto ničeho vytknout. Rozsudek ve druhém trestním řízení nadto není pravomocný. Tyto nepravomocné výroky neexistovaly ani v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tj. ke dni 10. 12. 2019 a správní orgán tak zcela správně vycházel ze skutečností existujících v době vydání Rozhodnutí MF.
30. Z výroku rozsudku ve druhém trestním řízení není absolutně zřejmé, jakou roli hraje v celém tomto trestním řízení Veřejná zakázka, resp., jakým způsobem mělo dojít k jejímu ovlivnění, tím spíše, jak mohly být ovlivněny podmínky pro proplacení dotace. Lze např. uvést, že pokud si určitá osoba nechá poskytnout úplatek za ovlivnění Veřejné zakázky, neznamená to, že je takového ovlivnění reálně schopna, či že jej provede. Z nepravomocného rozsudku není zřejmé, o jaké ovlivnění se mělo jednat a především zda a jakým způsobem k němu došlo a zda se nějak týkalo podmínek pro poskytnutí dotace stanovených ve Smlouvě. Regionální rada nikdy neuvedla, jak mělo k ovlivnění dojít a neučinila tak ani ve správní žalobě. Ze strany Regionální rady nebylo nikdy Příjemci výslovně sděleno, v čem by daná nesrovnalost měla spočívat, tj. nebylo identifikováno žádné konkrétní pochybení, jež by odůvodňovalo sankční postup vůči Příjemci.
31. Pokud tedy správní orgán neseznal, že by existovaly důvody pro fakultativní přerušení řízení dle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu, vyhodnotil situaci zcela správně. Pokud potom návrh žalobkyně na přerušení řízení posoudil jako žádost o přerušení řízení, se kterým v takovém případě musí souhlasit všichni účastníci řízení, jednal rovněž procesně bezvadně.
32. Příjemce toliko nad rámec uvádí, že rozsudek ve druhém trestním řízení byl navíc evidentně vydán v rozporu se základními zásadami trestního řízení. Rozsudkem došlo k odsouzení pouze spol. HOSPIMED, tedy aniž by byl odsouzen její jednatel MUDr. Ř., jehož jednání je spol. HOSPIMED přičítáno. To je v evidentním rozporu se základním principem trestní odpovědnosti právnických osob, která je založena na přičitatelnosti trestněprávního jednání fyzických osob. MUDr. Ř. nebyl ve druhém trestním řízení ani

obžalován, ani odsouzen – druhé trestní řízení proti němu vůbec nebylo vedeno. Není proto vůbec zřejmé, jak mohlo dojít k odsouzení spol. HOSPIMED. Dále není absolutně zřejmé, jak mohlo k odsouzení spol. HOSPIMED dojít za situace, kdy MUDr. Ř. byl za jednání související s Veřejnou zakázkou pravomocně zproštěn obžaloby v prvním trestním řízení. S ohledem na uvedené lze zcela důvodně předpokládat, že nepravomocný rozsudek vydaný ve druhém trestním řízení bude v odvolacím řízení zásadním způsobem modifikován a konečný výrok bude zásadně jiný než stávající nepravomocný výrok.

33. Dle osoby zúčastněné na řízení tedy správní orgán postupoval zcela správně, pokud po vyhlášení pravomocného rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 6. 2019, sp. zn. 6 To 64/2018, kterým soud v rámci prvního trestního řízení v souvislosti s Veřejnou zakázkou pravomocně zprostil obžalované obžaloby, pokračoval v řízení a ve věci rozhodl.
34. Osoba zúčastněná na řízení dále považuje úvahu žalobkyně, že počátek prodlení by mohl nastat až v okamžiku odstranění pochybností o spáchání trestného činu v souvislosti s výše uvedenou Veřejnou zakázkou, za nesprávnou. V prvé řadě je nutné vycházet z povahy vztahu, jenž byl mezi žalobkyní a osobou zúčastněnou založen Smlouvou – jedná se tedy o vztah smluvní. Přestože se jedná o smlouvu veřejnoprávní, uplatní se v jejím rámci obecné smluvní principy, především obecný právní princip pacta sunt servanda. Na veřejnoprávní smlouvy se ostatně dle § 170 správního řádu použijí přiměřeně ustanovení občanského zákoníku. Nadřazené vrchnostenské postavení jedné ze stran, pro oblast veřejného práva jinak typické, se zde neuplatní. Změny v právech a povinnostech smluvních stran je třeba provést z jejich oboustranně souhlasné vůle, tedy dohodou (jak tomu bylo např. při přijímání dodatků ke Smlouvě). Pokud tedy žalobkyně chtěla právně relevantním způsobem ovlivnit běh lhůt Smlouvou stanovených, bylo třeba, aby tak učinila výhradně za pomoci postupů stanovených ve Smlouvě. V čl. X. (Porušení rozpočtové kázně, smluvních podmínek, nesrovnalosti a sankce) odst. 8 se uvádí jako důvod pro pozastavení lhůty 30 pracovních dnů též případy, „kdy to poskytovatel považuje za nezbytné s ohledem na realizaci předmětu této smlouvy, plnění podmínek této smlouvy nebo z důvodu plnění svých závazků z právních předpisů ČR a EU; lhůta se pozastavuje ode dne elektronického či písemného oznámení postupu podle tohoto ustanovení příjemci do dne vyřešení skutečností, které byly důvodem pro pozastavení lhůty.“ Elektronické ani písemné oznámení postupu podle tohoto ustanovení ze strany Regionální rady však Příjemci nikdy doručeno nebylo. Lhůta 30 pracovních dnů k vyplacení dotace proto uplynula a po jejím uplynutí je zcela vyloučeno tuto lhůtu jakýmkoliv způsobem pozastavit.
35. Dále zdůraznila, že ve vztahu k příjemci nemohou mít relevanci ani žádné dopisy, metodické postupy, pokyny MMR či jiné interní dokumenty, které nemají povahu právních předpisů, nebo které nebyly označeny za závazné přímo ve Smlouvě. Proto žádný z dopisů MMR ani Metodika finančních toků nebyly Smlouvou označeny jako závazné pro smluvní strany.
36. Osoba zúčastněná na řízení rovněž upozornila na to, že se nedopustila žádného deliktního jednání. Její postup nebyl zpochybněn ani žalobkyní, která naopak dopisem ze dne 6. prosince 2011 osobě zúčastněné oznámila, že provedla kontrolu zadávací dokumentace a postupu zadavatele při zadávání Veřejné zakázky „Technologie pro objekt SO 04 - Pávilon N – ON Kolín, a.s.“ a schvaluje jeho postup při zadávání Veřejné zakázky včetně uzavření kupní smlouvy s vybraným dodavatelem.

37. Dodala, že prodlením žalobkyně s proplacením dotace se sama dostala do prodlení vůči svým věřitelům, zejm. spol. HOSPI MED, které nebyl schopen splatit závazky v příslušných lhůtách. Příjemci byla aktuálně dne 3. 9. 2020 v soudním řízení vedeném u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 56 Cm 48/2013 uložena mimo jiné povinnost zaplatit spol. HOSPI MED smluvní úrok z prodlení z částky 66 290 425 Kč ve výši 0,01% denně od 21. srpna 2012 do 10. ledna 2020. Příjemce má za to, že pokud se žalobkyně rozhodla přes splnění všech podmínek pro proplacení dotace tuto dotaci příjemci nevyplatit a porušit tak Smlouvu, musí unést důsledky tohoto postupu v podobě úroků z prodlení.
38. Žalobkyně reagovala na vyjádření osoby zúčastněné na řízení svou replikou ze dne 13. 1. 2021. Má za to, že důvodnost pozastavení proplacení dotace v souvislosti se zmíněným trestným činem vyplývá z povahy věci, neboť bezprostředně souvisí s průběhem předmětné Veřejné zakázky, s výběrem vítězné nabídky a s uzavřením smlouvy s vybraným dodavatelem, na jejíž plnění poskytl poskytovatel dotaci. Poskytnutí úplatku při výběru dodavatele Veřejné zakázky je jednáním, které je v rozporu s účelem spravedlivé soutěže mezi účastníky zadávacího řízení, vyjádřeným v § 6 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace). Jak zmínila žalobkyně v odstavci 2.1.2. žaloby, je nesrovnalostí „*jakékoli porušení ustanovení unijního nebo vnitrostátního právního předpisu týkajícího se jeho uplatňování, které vyplývá z jednání nebo opomenutí hospodářského subjektu zapojeného do provádění fondů ESI, a v důsledku jehož je nebo by mohl být poškozen rozpočet Unie tím, že by byl z rozpočtu Unie ubrazen neoprávněný výdaj.*“
39. Nelze přičítat k tíži žalobkyně, že neznala všechny skutečnosti, které jsou předmětem trestního řízení. Pokud již dříve žalovaný jednoznačně usoudil (a jeho postup akceptoval i Městský soud v Praze – viz odstavec 1.1.15.), že tehdy probíhající první trestní řízení související s předmětnou zakázkou realizovanou v rámci projektu spolufinancovaného dle smlouvy je důvodem pro přerušení správního řízení, očekávala důvodně žalobkyně, že tentýž důvod bude vést žalovaného k témuž závěru, tedy opět k přerušení řízení do vyhlášení pravomocného rozsudku.
40. Smlouva obsahovala ustanovení (především čl. 1 odst. 4 písm. a) až e)) o tom, že i pravidla, která nemají povahu právních předpisů (zkráceně „pravidla ROP“), jsou pravidla, která za určitých okolností mohla zavazovat obě smluvní strany.
41. Dle názoru žalobkyně však příjemce dotace nesplnil veškeré podmínky a nárok na proplacení dotace mu platně nevznikl, neboť, jak uvádí v žalobě, panovaly odůvodněné pochybnosti (existence trestního řízení) o tom, že v rámci zakázky nedošlo k trestné činnosti.
42. Žalobkyně znovu upozorňuje na odstavec 2.1.6. žaloby, ve kterém zdůrazňuje oprávněnost pozastavit poskytnutí finančních prostředků z důvodu plnění závazků žalobkyně z právních předpisů ČR a EU (ust. čl. IV odst. 5 písm. e) smlouvy. Žalobkyně pokládá za důležité zdůraznit, že z informací, které má soud k dispozici, zřetelně vyplývá, že její postup spočívající v neproplacení dotace nebyl svévolným a bezdůvodným, nýbrž že postupoval vůči příjemci dotace v souladu se smlouvou a pravidly ROP a s úmyslem střežit veřejné finance, jak ji náleželo dle jeho pravomocí dané postavením v rámci implementační struktury, podrobně popsané v první kapitole žaloby. Jak žalobkyně upozornila v odstavci 2.1.18. žaloby, akceptoval tento postup i žalovaný, jak vyplývá z postupu sporného řízení

(přerušeni řízení do doby odstranění podezření ze spáchání trestného činu v souvislosti s předmětnou Veřejnou zakázkou).

43. Osoba zúčastněná na řízení zaslala soudu dne 31. 8. 2021 „vyjádření před jednáním“, ve kterém víceméně zopakovala a doplnila, avšak nijak zásadně své předchozí vyjádření.

III.

Posouzení žaloby

44. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). K projednání nařídil na den 8. 9. 2021 jednání, při kterém účastníci i osoba zúčastněná na jednání setrvali na svých vyjádřeních.
45. Soud dospěl k závěru, že rozhodnutí, tak jak je napsáno neobstojí a žaloba je důvodná.
46. Soud k apelaci osoby zúčastněné na soud, aby se zabýval jen a pouze žalobními námitkami, předesílá, že žalobními body není pouze ta část žaloby označená jako *Shrnutí vad napadeného rozhodnutí* pod písm. a) a b). Žalobu je nutné číst v celém jejím rozsahu a obsahu, a pokud je v textu žaloby uvedena námitka nesprávného postupu nebo závěru žalovaného, nelze ji jako žalobní námitku přehlédnout, i když tato nebyla následně zopakována v části *Shrnutí vad napadeného rozhodnutí* pod písm. a) a b).
47. Dle ust. § 76 odst. 1 s.ř.s., *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem*
- a) pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí,*
- b) proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění,*
- c) pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*
48. Žalobkyně předně namítá, že žalovaný nevzal v potaz probíhající trestní řízení, jehož výsledek je určující pro vyřešení předběžné otázky v řízení o sporu z veřejnoprávní smlouvy, zda byl nebo nebyl spáchán trestný čin v souvislosti se zakázkou na realizaci Projektu „Rekonstrukce a modernizace objektu SO 04 – Pavilon N – v Oblastní nemocnici Kolín, a.s. nemocnice Středočeského kraje“, a řízení nepřerušil, když spáchání trestného činu v souvislosti s uvedenou zakázkou by bylo překážkou pro vyplacení zbývajících částí dotace ve výši 71.647.249,08 Kč.
49. Jiným slovy namítá procesní vadu, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.
50. Ve správním řádu se v ust. § 57 odst. 1 písm. c) uvádí, že *jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo doposud pravomocně rozhodnuto, správní orgán si o ní může učinit úsudek; správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu.*
51. Dle ust. § 64 odst. 1 písm. c) s.ř. *správní orgán může řízení usnesením přerušit, probíhá-li řízení o předběžné otázce.*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

52. Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že považoval tuto otázku tj. otázku, zda v souvislosti s tímto dotačním projektem došlo ke spáchání trestného činu, za otázku důležitou pro rozhodnutí věci. Z tohoto důvodu bylo také řízení usnesením ze dne 13. 8. 2013 přerušeno. Následně však žalovaný nevyhověl žádosti žalobkyně o přerušení řízení a to z důvodu, že s tímto postupem nesouhlasila osoba zúčastněná na řízení. Z žalobou napadeného rozhodnutí i z vyjádření žalovaného k žalobě je rovněž zcela zřejmé, že si žalovaný o tom, zda byl spáchán trestný čin v souvislosti dotací, učinil závěr sám, ačkoliv mu to nepřisluší.
53. Ze shora citovaných ustanovení správního řádu však vyplývá, že probíhá-li řízení o tom, zda byl spáchán trestný čin a tato otázka je otázkou předběžnou, tedy otázkou, na jejímž řešení závisí vydání rozhodnutí správního orgánu, řízení musí být vždy přerušeno, jelikož si správní orgán nemůže učinit sám úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin. Pokud tak žalovaný nepostupoval, zatížil řízení procesní vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. a rozhodnutí je z tohoto důvodu rovněž nezákonné.
54. Soud má za to, že i druhá žalobní námitka, ve které žalobkyně namítá, že žalovaný, ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že *„se neztotožňuje s odpůrcem, že v záležitosti týkající se zakázky a zdravotnické vybavení v Oblastní nemocnici Kolín, a.s., (Technologie pro objekt SO 04 – Pavilon N – Oblastní nemocnice Kolín, a.s., ev. č. 60065707) bude v probíhajícím soudním řízení rozhodováno, zda obviněná HOSPIMED spol. s r.o. spáchala zločin podplácení jednáním jejího jednatele MUDr. J. Ř., který se měl dopustit protiprávního činu spáchaného v jejím zájmu“* navzdory tomu, že žalobkyně předložila důkazy k prokázání toho, že druhé trestní řízení s předmětnou zakázkou souvisí (sdělení Krajského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2019, č.j. 4 T 42/2016) je důvodná. Shora citovaný skutkový závěr žalovaného je v rozporu se listinami založenými ve spise, které byly částečně citovány i v rozhodnutí žalovaného, které usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2017 č.j. 4 T 42/2016 – 20765 na straně 17 poslední odstavec 18 cituje. Z tohoto usnesení, kterým byla věc vrácena státnímu zástupci k došetření, zcela jasně vyplýval opak – tj., že v probíhajícím soudním řízení bude rozhodováno, zda obviněná HOSPIMED spol. s r.o. spáchala zločin podplácení jednáním jejího jednatele MUDr. J. Ř., který se měl dopustit protiprávního činu spáchaného v jejím zájmu.
55. V tomto usnesení se mimo jiné uvádí:
„Obviněná společnost HOSPIMED, spol. s r.o.: MUDr. J. Ř. jako jednatel obviněné společnosti HOSPIMED, spol. s r.o. jednající v zájmu a v rámci této společnosti, dne 10. 2. 2012 v době kolem 12:00 hod. v restauraci Ambiente Pizza Nuova,předal MUDr. P. K. finanční hotovost nejméně 8 000 000 Kč, jako odměnu za zajištění zadání veřejných zakázek a „Technologie pro objekt SO 04 – Pavilon N – Oblastní nemocnice Kolín, a.s., Nemocnice Středočeského kraje“ ... jejichž zadavatelem byla Oblastní nemocnice Kolín, a.s...obviněné společnosti HOSPIMED, spol. s r.o., který byla předem vybrán dodavatel obou těchto zakázek v zadávacích řízeních zvýhodněna a s níž zadavatel uzavřel ... příslušné kupní smlouvy.“
56. Soud má tedy za to, že závěr žalovaného o tom, že v probíhajícím soudním řízení nebude rozhodováno o tom, zda obviněná HOSPIMED spol. s r.o. spáchala zločin podplácení v záležitosti týkající se předmětné zakázky, nemá oporu ve spise ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.
57. Další žalobní námitkou žalobkyně namítala nezákonnost rozhodnutí spočívající v tom, že žalovaný uložil žalobkyni povinnost vyplatit zbývajících část dotace v situaci, kdy existuje

důvodné podezření ze spáchání trestného činu s dopadem na finanční prostředky EU. Soud má za to, že tato námitka je rovněž důvodná. Žalovaný tak rozhodl právě v souvislosti s tím, že si tuto předběžnou otázku ohledně spáchání trestného činu v souvislosti s Veřejnou zakázkou vyhodnotil nezákonně, jak bylo uvedeno shora, sám. Následně učinil tento shora uvedený žalobou napadený závěr o povinnosti vyplatit zbývající část dotace.

58. Poslední žalobní námitka se týkala úroku z prodlení, kdy žalobkyně kromě nesprávného právního posouzení týkajícího počátku prodlení namítá, že žalovaný rozhodl o tom, že úrok z prodlení náleží osobě zúčastněné na řízení již od 15. 4. 2016, aniž by se jakkoliv vypořádal s argumentací žalobkyně, že v situaci, kdy existuje důvodné podezření ze spáchání trestného činu s dopadem na finanční prostředky EU, je vyplacení zbývající části dotace v přímém rozporu s povinností žalobkyně předcházet nesrovnalostem. Soud tuto námitku shledává rovněž důvodnou.
59. Žalovaný uložil žalobkyni zaplatit úrok z prodlení od 15. 4. 2016, aniž by se jakkoliv vypořádal s námitkou žalobkyně vznesenou v jejím vyjádření k žádosti osoby zúčastněné o povolení změny obsahu návrhu resp. o rozšíření návrhu o proplacení úroků z prodlení, citovanou na str. 14 rozhodnutí, ve které žalobkyně uvádí, že podle ní „*nastane počátek prodlení až v okamžiku odstranění pochybností o spáchání trestného činu.*“
60. Žalovaný se k této otázce vyjádřil pouze jednou větou na str. 16, ve které uvedl, „Správní orgán se neztotožňuje se závěrem odpůrce, že z kap. 3.10.1. MFTK vyplývá, že „*na základě tohoto pravidla není odpůrce oprávněn proplatit návrhovateli část dotace, které se ve sporném řízení domáhá.*“ Předmětné ustanovení MFTK tuto povinnost nestanovuje.“ Zároveň však žalovaný přerušil řízení až do skončení prvního trestního řízení. Pokud žalovaný neshledal povinnost pozastavit platby po dobu trvající nesrovnalosti, proč potom řízení přerušoval?
61. Jeho rozhodnutí je tak v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a pro jeho vnitřní rozpornost důvodů ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.
62. Soud proto nemohl rovněž vypořádat námitku žalobkyně, ve které spatřuje nezákonnost rozhodnutí v tom, že uložil žalobkyni povinnost vyplatit zbývající část dotace v situaci, kdy existuje důvodné podezření ze spáchání trestného činu s dopadem na finanční prostředky EU, přičemž vyplacení zbývající části dotace je v přímém rozporu s povinností žalobkyně předcházet nesrovnalostem, stanovenou v čl. 122 odst. 2 Nařízení EP a Rady EU č. 1303/2013.
63. Bude na žalovaném, aby se v dalším řízení vypořádal se všemi námitkami žalobkyně, včetně té týkající se jejího práva pozastavit platby až do doby odstranění pochybností ohledně spáchání trestného činu v souvislosti s touto Veřejnou zakázkou, resp. ohledně splatnosti pohledávky vyplatit zbývající část dotace, resp. ohledně počátku jejího prodlení s vyplacením části dotace.
64. Soud naopak neshledal důvodnou námitku, kterou žalobkyně napadala rozhodnutí pro jeho vnitřní rozpornost, kterou shledává v tom, že žalovaný věc nesprávně právně posoudil, když nejprve řízení přerušil dle ust. § 64 odst. 1 s.ř. po dobu do rozhodnutí věci vedené pod sp. zn. 6 To 64/2018, o předběžné otázce, zda byl spáchán trestný čin s odůvodněním, že vyřešení otázky, zda byl spáchán trestný čin – zločin při zadávacím řízení, bude mít vliv na rozhodování ve sporu z veřejnoprávní smlouvy, čímž potvrdil, že posouzení otázky, zda došlo či nedošlo ke spáchání trestného činu, je určující pro to, zda je žalobkyně povinna vyplatit zbývající část dotace, a následně však tímto způsobem

nepostupoval v okamžiku, kdy se dozvěděl o trestním řízení vedeném pod sp.zn. 4 T 42/2016. Z rozhodnutí je totiž patrné, proč tímto způsobem žalovaný nepostupoval – z důvodu, že si tuto otázku posoudil sám a dospěl k závěru, že k spáchání trestného činu dojít nemohlo. Rozhodnutí je tak vnitřně logické, i když procesně a zřejmě i právně nesprávné.

65. K vyjádření osoby zúčastněné, ohledně druhého trestního řízení resp. jeho vlivu na Veřejnou zakázku samotnou soud nad rámec věci uvádí, že ani jemu nepřisluší učinit si úvahu o tom, zda byl spáchán trestný čin, proto se touto otázkou nebude již zabývat. S těmito námitkami se bude muset vypořádat žalovaný v dalším řízení.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

66. Jak vyplývá z výše uvedeného, napadené rozhodnutí je stíženo takovými vadami řízení, pro než soud přistoupil k jeho podle § 76 odst. 1 písm. a), b) a c) a § 78 odst. 1 s. ř. s. Soud současně žalované vrátil věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž bude vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
67. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měla žalobkyně ve věci plný úspěch, náleží jí náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatky ve výši 4 000 Kč.
68. Výrok III. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti uloženy nebyly, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. září 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.